

Autopoética

Eu comecei a escribir e publicar textos en prosa ao mesmo tempo que poemas e cunha concepción moi semellante: esixir a aqueles a mesma intensidade vital e literaria que se esixe a estes, cos que están en aberta sintonía. No limiar do libro *Meta-relatos* expuxen a intención crítica, no ético e no estético, daquela narrativa, que a unha amiga miña lle pareceu máis propia do século XXI que deste momento do século XX no que se narra como no século XIX.

Pero o acriticismo narrativo non ten parangón coa asunción da complacencia erótica que, a través da norma oficialmente establecida como principio moral no sistema vixente e da transgresión subrepticamente tolerada como necesaria válvula de escape, domina na literatura e na vida, se é que a iso se lle pode chamar tal. Pero o erotismo pode ser moito máis, mesmo no terreo da escritura, outra experiencia sen límites e sen modelos. Escribir ou vivir a miña propia obra amorosa reveloume a importancia da erotización da linguaxe, territorio carnal absolutamente colonizado. Secuencias de apocalipse edénico: éxtase vitalista de tanto que me aman e que amo. Big Bam. A escritura é unha vivencia erótica que remite a unha memoria erótica e que provoca outra experiencia erótica. Para min, nada que non sexa subversión ou muller.

Aráñame

Tendeume coas súas patas posteriores un fío de xugo glutinoso que recollín desde a fiestra do faiado. Entón retirou as súas gafas de sol azúis e negras e, mentres

(* Claudio Rodríguez Fer (Lugo, 1956) publicou sete obras poéticas (*Poemas de amor sen morte*, *Tigres de ternura*, *Cinepoemas*, *Historia da lúa*, *A boca violeta*, *Lugo blues* e *Cebra*) e reuníu toda a súa poesía erótica en *Vulva*. Publicou varias coleccións narrativas, reunidas no libro *Meta-relatos*, e seccións de *Os paraísos eróticos* en diversas colectáneas (*Contos eróticos* e *O relato breve*). Moi interesado pola imaxe, escribiu estudos sobre cine e fixo guións para películas e vídeos.

Entre os seus estudos literarios destacan os libros *Poesía galega*, *Arte literaria*, *A Galicia misteriosa de Anxel Fole* e *Antonio Machado e Galicia*. Fixo edicións introducidas e anotadas de Anxel Fole (*Contos de lobos*), José Angel Valente (*Cántigas de alén*), X. L. Méndez Ferrín (*Con pólvora e magnolias*) e Uxío Novoneyra (*Os eidos*), as dúas últimas con Carmen Blanco. Colaborou en numerosos libros e revistas de dentro e fóra de Galicia.

É catedrático de Lingua e Literatura Españolas de bacharelato e actualmente exerce no Campus lucense da Universidade de Santiago de Compostela. Proximamente publicarase a súa tese de doutoramento sobre *A literatura galega durante a guerra civil*. Foi Premio da Crítica Española de poesía e Premio Lousada Diéguez de investigación.

colocaba con cuidado unhas lentiñas, puiden ver as súas longuísimas pérfebas, que chegaban ao máis fondo da cova da que viña, ou aínda máis lonxe. Tensou o fío cara si e adosouno tirante ás lousas do tellado. Eu pensei que comezaría a tecer alí a súa tea, pero esbarou con soltura polo fío e penetrou na casa cun sorriso, pedíndome pasar o inverno nela.

Colocou os seus fíos de extremo a extremo e, transversalmente, teceu unha especie de hamaca, onde se espatarrou mentres fumaba oito pitillos xuntos, sosténdoo coas súas oito patas. Contoume que quería practicar a espeleoloxía na miña caverna urbana, mentres quitaba as lentiñas dos seus ollos de dinosauria antiga e cruzaba catro extremidades sobre as outras catro, aínda que unhas nun sentido e outras noutro. Polo demais, pasábase case todo o día durmindo. Despois de descansar, escoitaba música e bailaba levando en cada pata o ritmo de cadanseu instrumento.

Como non deixaba de fumar e como para trasladarse pola casa utilizaba os seus fíos elásticos e mornos, axiña me vin atrapado nun labirinto de teas e nunha néboa de fume na que adormeciamos xuntos. Eu ás veces arrastrábame por debaixo das súas patas en busca de provisións, pero case sempre desfalecía tratando de avanzar inutilmente naquela engrela de tecidos arácnidos.

Cruzando por debaixo das glándulas do abdome fíxenlle cóxegas no pube, que sobresaía da vulva como un altar esplendorosamente estendido entre as súas magníficas antepatas. Entón ela espertou sobresaltada e sentín a súa mirada na caluga desde o fondo dos tempos. Primeiro entreabriu a vulva suavemente e deflagrou un licor agredoce que engulín con avidez e entrega. Logo deuse a volta e, mostrándome o traseiro, ofreceume en alimento os seus fíos longos, tépedos, doces e tenros. A hibernación terminara.

-Aráñame, dixen, comprendendo que non quería saír do recinto nutricio das súas covas carnis e que me alimentaría para sempre dos manxares glutinosos do seu corpo de araña. Ela pestanexou lentamente, arrastrando coas súas pérfebas infindas o resto do meu mundo. Cando eu me esluín por completo no fondal dos seus ollos de acibeche, notou que a abrazaban oito brazos e sentíu o que só poden sentir as femias abrazadas polos amantes arácnidos.

Vecíñame

Cruzabamonos fugazmente cada día, pero no breve lapso en que nos viamos abociñaba os seus beizos de bicadora antiga e baixaba con zozobra as súas pérfebas. A penas había tempo para o sorriso, pero este chegaba despois de que nos formos cos nosos respectivos axetreos.

Se tivese que contar a nosa historia, abondaría con agregar un diminutivo á vella fórmula do comenzo dos contos para reducila á mínima expresión: “Érase unha vez...iña”.

160 Todo sucedeu a unha velocidade vertixinosa mentres subiamos no ascensor. Apremiado polas presas, eu só acertei dicirle: -Veciña...me, e comprendeu que a

mencionaba, que a recoñecía, que a desexaba próxima, que me pronominalizaba para ela. Se tivese dado máis explicacións non habería tempo para amarnos naquela única ascendida. De feito, abstívenme de suxerir que continuáramos subindo porque ambos estabamos extraordinariamente ocupados.

O noso amor lembroume ao deses paxaros que se aparean rozándose en pleno voo nun encontro súpeto e aparentemente imperceptíbel, pero a nós aínda nos deu tempo para cambiar de orificio.

Deséñame

Chegamos pola mañán recén vestidos. Cruzámonos na longa galería dos espellos. Eu levaba chaqueta azul de camuflaxe urbana, deseñada por Adelle Lutz, e *blue jeans* estreitos con botóns fúcsia, quizais de Pierre Cardin. Ela levaba un vestido de licra negra moi cinguido, obra de Elsa Schiaparelli. Recorrímonos coa vista fuzadamente, pero entendímonos un centímetro máis alá da pel.

Ao día seguinte lembrámonos mutuamente á hora de vestirnos. Por iso ela engadiu un pano de seda fúcsia á súa camisa de gasa con cristal, deseño de Nina Ricci, mentres que eu aparecín con casaca de licra negra de Yves Saint-Laurent, cruzada en diagonal por un verso de Jean Cocteau. Claramente establecérase xa o diálogo.

O terceiro día, que sempre é o máis importante, ela portaba un vestido *Picasso* en satén negro con abelorios e eu un xersei *Mondrian* de lá, ambos obra do mesmo Saint-Laurent. Desde aquel momento non deixamos de comunicarnos a través da indumentaria.

Bocexos de Karl Lagerfeld, bisutería de Christian Lacroix, saias nocelleiras de Christian Dior, minisaias de André Courrèges reconvertidas por Mary Quant, metais e transparencias plásticas de Paco Rabanne, sacos de Balenciaga, encaixes de tafetán de Coco Chanel, recendos de bergamota extraídos dos templos vidrados de Armani, sombreiros de plumas verdes de Pierre Cardin, todo canto se podía adquirir ou alugar nos mercados do fetichismo foi sucedéndose entre ambos como un diálogo de amor, de reto, de sensibilidade e de ousadía. Padeciamos a tensión de ir cada vez máis lonxe, de sorprender e de agradar máis alá da convención e do límite.

Ata que un día, maxestuosa desde o fondo da galería, ela deixou caer o seu abrigo *Coca-Cola* de crêpe sedosa con escuma de organza, inspirado por Andy Warhol, e quedou completamente núa. Entón eu non puiden aturar máis: -Deséñame, dixeron, mentres me espía rendido diante dela e me entregaba ao seu deseño para sempre.